

שלי בשכונה. דיברתי איתם, ביקשתי מהם לא לספר. זה סוד של המישפחה שלנו בילבד. אני שונאת מבטי רחמים של אנשים זרים. זה מפחיד אותי. חזרתי עוד כמה פעמים לבית החולים, לבדיקה שיגרתית. הצלחת הגלידה, אך היא שם. שוחחתי עם הרופאים. הם עודדו אותי. לא מצאו אצלי גרורות. אמרו לי שאצטרך לעבור טיפול מונע. הם קוראים לזה טיפול משולב — טיפול כימי והקרנות. המילה סרטן לא יצאה מפי הרופאים. נראה לי שאפילו הם פחדים לבטא את המילה.

כאשר נבדקתי שוב אצל רופא, והוא סיפר לי ש-

”

הרופאים אך כעם לא הוציאו את המילה, סרטן מניהם, למרות הבדיקות והמימצאים הממאירים שגילו בגופי.

”

מצפה לי חודש של טיפולים אינטנסיביים, הקרנות עם אינפוזיות, פרצתי שוב בבכי נורא. ריחמתי על עצמי יותר מאשר כל אחד אחר יכול היה לרחם עלי. התחלתי את הטיפולים. הם לא היו מכאיבים. אך כל יום, ארבע פעמים בשבוע, במשך חודש תמים, כאשר עליתי על השולחן הצר של ההקרנות, בכיתי. לא יכולתי להפסיק לרחם על עצמי. כל הקרנה הסיימה כעבור שמונה דקות, עם בכי נוראי.

גם החודש הזה עבר. הכאבים לא היו קשים. הלכתי לחנות לחזיות וקניתי לעצמי חזיה ופרוטי זה. בשלב זה כבר הייתי מאוששת יותר. עד אז לבשתי חולצות עם שרוולים ארוכים, וזה היה בקיץ חם ודביק. חיטטתי בארוני, זרקתי את כל השמלות החשופות שלי, וכאשר הציעה לי בעלת החנות חזיה ללא כתפי יות, גיחכתי. „אף פעם לא אלך עוד חשופה.“ אמרתי לה.

”

”הכי וטראי.“ השיבה לי.

הטיפולים שלי נמשכים מאז, פעם בשבועיים, ואני מקבלת זריקה של כימותרפיה. לזריקה יש תופי עתלולואי לא נעימות, הזהירו אותי הרופאים. הבטיחו לי בחילות. אך כאשר התחלתי לקבל את הזריקה, גייתי שגם כאן השד הוא לא כל כך נורא. אמנם הרגשה הפיסית הכללית שלי לא מעולה. אני לא כמו אריה, כמו שאני אוהבת להיות, אך בהחלט ניתן לסי-

”

ההתמודדות האמיתית התחילה אחרי ההתאוששות. עם הרחוב, עם האנשים שבהם פגשתי, עם תגובות הנשים אלי, ובעיקר תגובות הגברים.

”

בול. חודש וחצי אחרי הניתוח חזרתי לעבודה. הייתי עדיין חיוורת. רזה מאוד. אך כל חיי הייתי אשה רזה. וגם שדי אף פעם לא היו גדולים.

כאן התחילה ההתמודדות האמיתית. עם הרחוב. עם האנשים שבהם פגשתי ואיתם דיברתי. עם תגובות הנשים. ובעיקר — עם תגובות הגברים.

”

”אמא, יש לך רק אחד!”

”

ב עבודה התייחסו אלי כמו תמיד. שום אהבה, שום רחמים. מילאתי את כל משימותי, כמו קודם. מאחר שהעבודה שלי כוללת יציאות רבות בערב, להציג את המוצר, מסיבות, מיסעדות ואירועים חברתיים, יצא לי לפגוש בכל מכרי.

הסתבר לי שהניתוח לא היה סוד. כל מי שהיכרתי, ידע על כך. מכרות שלי, שמעולם לא הייתי קרובה אליהן במיוחד, ניגשו אלי, התעניינו בשלומי, סיפרו לי על טרגדיות קטנות וגדולות שעברו עליהן. עובדות שמעולם לא ידעתי.

אני עדיין זוכרת לטובה את כל אותם הגברים החבייבים שניגשו אלי ואמרו: „תאמיני לי, לי זה לא משנה מה שבערת. את נראית עדיין אשה מושכת, ואם את מוכנה לרומן קצרצר, זה בסדר.“

מאז עברה בדיוק שנה. אני עדיין נמצאת בטיפולים, שימשכו שנה נוספת. באם לא תהיינה הפתעות לא

בריאיים, והבעל מרוצה, אני אומרת לעצמי: „תודה לאל שזה כך. עוד יום יפה עם הילדים שלי, עם הבעל.“ אני שומעת על גישים המסתובבות בהיסטריה, בפחד, שבכל רגע זה עומד לקרות להן. אני משוכנעת שזאת איננה מגיפה. אך אם זה קורה, אפשר לחיות עם זה, אפשר לתפקד. אפשר להיות אשה לכל דבר. העצב

”

היום אני לובשת שמלות חשופות, מתפקדת בדיוק כמו לפני הניתוח, וממשיכה לקבל טיפול מונע, שגם הוא אינו מכניס אותי למרה שחורה.

”

היחסים עם הבעל הם בדיוק כמו שהיו בעבר, יפים. אני לא גיליתי כל דחיה מצידו. הילדים קיבלו אותי כמו שאני. לפני חודשיים חזר בני מן הגן עם ציור. „ציירתי אותך“, אמר לי. התבוננתי בדף. היתה בו אשה עם שד אחד. אם לפני שנה הייתי בוכה ממראה כזה, הרי שהפעם חייכתי. אמרתי לו: „זה נכון. ככה אמא נראית. אך משום שלא נעים לי להתבונן בציור של אשה עם שד אחד, אנא תוסיף עוד אחד.“ הוא הוסיף את השד החסר ואמר לי: „אמא, רק את ואני יודעים שיש לך רק אחד.“

חדלתי לעיין בסטטיסטיקות, ואני לא קוראת את הספרים על מחלות ממאירות. חדלתי ללכת לסרטים שבי הם מסופר על טרגדיות נוראיות. אני קצת יותר טובה אל עצמי בימים אלה. משתדלת לא להיכנס למצבים המדכאים אותי.

אינני יודעת מה מחכה לי מחר, אך היום, כאשר אני פוקחת את עיני בבוקר, והשמש זורחת, והילדים